

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, буд. 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код СДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Київ

«28» листопада 2023 року

Слідчий 1 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України старший лейтенант юстиції Дривинський Андрій Петрович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за №2202300000000887 від 01.09.2023 за вчинення кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 40, 42, 93, 276, 277 та 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Шакуріну Людмилу Леонідівну, 05.06.1975 р.н., уродженку м. Мелітополь Запорізької області, громадянку України, зареєстровану за адресою: Запорізька обл., Мелітопольський район, м. Мелітополь, вул. Амет-Хана Султана, 82, раніше не судиму,

про те, що вона підозрюється у вчиненні колабораційної діяльності, тобто добровільному зайнятті посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, у незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Так, 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Союз Радянських Соціалістичних Республік (правонаступником якого з 1991 року є Російська Федерація (далі - РФ), Українська Радянська Соціалістична Республіка (правонаступницею якої з 1991 року є Україна) та ще 49 держав-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші держави світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 21.12.1965 «Про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав, про огороження їх незалежності і суверенітету» закріплено, що держави не мають права втручатися прямо чи опосередковано з якої б то не було причини у внутрішні та зовнішні справи іншої держави. Засуджуються не тільки збройне втручання, але також всі інші форми втручання, спрямовані проти правосуб'єктності держави або проти її політичних, економічних чи культурних елементів. Всі держави повинні утримуватися від того, щоб організувати, допомагати, створювати, фінансувати, заохочувати або допускати збройну, підривну або терористичну діяльність.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 24.10.1970 «Про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН» закріплено принцип, згідно з яким держави утримуються в своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування проти територіальної цілісності або політичної незалежності будь-якої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 «Про неприпустимість інтервенції і втручання у внутрішні справи держав» закріплено, що держави не мають права здійснювати інтервенцію або втручання в будь-якій формі або по якій б то не було причині у внутрішні чи зовнішні справи інших держав; принцип відмови від інтервенції і невтручання у внутрішні і зовнішні справи держав включає: суверенітет, політичну незалежність, територіальну недоторканність, національну єдність і безпеку всіх держав; суверенне і невід'ємне право держави вільно визначати свою власну політичну, економічну, культурну та соціальну систему, розвивати свої міжнародні відносини і здійснювати невід'ємний суверенітет над своїми природними ресурсами відповідно до волі її народу без зовнішньої інтервенції, втручання, підривної діяльності, примусу або загрози в якій би то не було формі; обов'язок держав утримуватися в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосуванням в якій би то не було формі з метою порушити міжнародно-визнані кордони іншої держави, порушити політичний, соціальний або економічний порядок інших держав, повалити або змінити політичну систему іншої держави або його уряд, викликати напруженість між двома або більше державами; обов'язок держави утримуватися від збройної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації або будь-якої іншої форми інтервенції і втручання, явної або прихованої, спрямованої проти іншої держави або групи держав, або від будь-якого акту військового, політичного або економічного втручання у внутрішні справи іншої держави; обов'язок держави утримуватися від будь-яких дій або спроб в якій би то не було формі або під яким би то ні було приводом дестабілізувати або підірвати стабільність іншої держави або будь-якого з його інститутів; обов'язок держави утримуватися від спроб впливати, сприяти, заохочувати або підтримувати прямо або опосередковано бунтівну або сепаратистську діяльність в інших державах під яким би то не було приводом, або від будь-яких дій, спрямованих на порушення єдності або підрив, або повалення політичного устрою інших держав.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України.

Незалежність України визнано більшістю держав світу, у тому числі 05.12.1991 РФ.

Пунктами 1, 2 Меморандуму «Про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї» від 05.12.1994, закріплено, що РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти політичної незалежності України.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Стаття 18 Конституції України визначає, що зовнішньополітична діяльність України спрямована на забезпечення її національних інтересів і безпеки шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загально визнаними принципами і нормами міжнародного права.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно з вимогами ст.ст. 72, 73 Конституції України питання про зміну території України вирішуються виключно всеукраїнським референдумом, який призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених Конституцією, та проголошується за народною ініціативою на вимогу не менш як трьох мільйонів громадян України, які мають право голосу, за умови, що підписи щодо призначення референдуму зібрано не менш як у двох третинах областей і не менш як по сто тисяч підписів у кожній області.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Запорізька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі, 31.05.1997 укладено Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ (ратифікований

Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом РФ від 02.03.1999 № 42-ФЗ).

Згідно ст. ст. 2-3 зазначеного Договору, РФ зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих кордонів між Україною та РФ та розбудову відносин на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності та невтручання у внутрішні справи.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначене поняття агресії, яке є аналогічним з визначенням збройної агресії в ст. 1 Закону України «Про оборону України», зокрема збройна агресія це застосування іншою державою або групою держав збройної сили проти України. Збройною агресією проти України вважається будь-яка з таких дій:

- вторгнення або напад збройних сил іншої держави або групи держав на територію України, а також окупація або анексія частини території України;

- блокада портів, узбережжя або повітряного простору, порушення комунікацій України збройними силами іншої держави або групи держав;

- напад збройних сил іншої держави або групи держав на військові сухопутні, морські чи повітряні сили або цивільні морські чи повітряні флоти України;

- засилання іншою державою або від її імені озброєних груп регулярних або нерегулярних сил, що вчиняють акти застосування збройної сили проти України, які мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно переліченим в абзацах п'ятому - сьомому цієї статті діям, у тому числі значна участь третьої держави у таких діях;

- дії іншої держави (держав), яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження третьої держави, використовувалася цією третьою державою (державами) для вчинення дій, зазначених в абзацах п'ятому - восьмому цієї статті;

- застосування підрозділів збройних сил іншої держави або групи держав, які перебувають на території України відповідно до укладених з Україною міжнародних договорів, проти третьої держави або групи держав, інше порушення умов передбачених такими договорами, або продовження перебування цих підрозділів на території України після припинення дії зазначених договорів.

Підрозділ збройних сил іншої держави - військове формування іноземної держави, що має постійну чи тимчасову організацію, належить до сухопутних (наземних), морських, повітряних або спеціальних військ (сил) цієї держави, оснащене легкою зброєю чи важкою бойовою технікою, яка підпадає під дію Договору про звичайні збройні сили в Європі, перебуває під командуванням особи, відповідальної перед своєю державою і законами України за поведінку своїх підлеглих, які зобов'язані дотримуватися внутрішньої дисципліни, законів України, норм міжнародного права.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин, не можуть слугувати виправданням агресії.

Відповідно до ст. 68 Конституції України, кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Впродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися в Україні, невстановлені на цей час службові особи Збройних сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, на території РФ вступили у злочинну змову та домовилися про здійснення протиправних умисних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Досягти зазначеної мети вказані особи вирішили шляхом ведення агресивної війни проти України, у тому числі з використанням підрозділів та військовослужбовців збройних сил РФ, створенням і фінансуванням терористичних організацій, створенням в їх складі незаконних збройних підрозділів та вчиненням інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії безумовно призведуть до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу невстановлені на цей час службові особи Збройних сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, діючи за попередньою змовою групою осіб, упродовж 2013 року на території РФ розробили злочинний план, яким передбачалася незаконна окупація та подальша анексія півострову Крим і південно-східних регіонів України.

Мотивами впровадження зазначеного плану послуговували Євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, що було розцінено невстановленими на цей час службовими особами Збройних сил РФ, ФСБ РФ та представниками влади РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, яка сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та призведе до ймовірної денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України.

У подальшому, невстановлені на цей час службові особи Збройних сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, перебуваючи у невстановленому місці та у невстановлений час, продовжуючи виконання вказаного злочинного плану, діючи за попередньою змовою групою осіб, у супереччю вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Ради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували, розв'язали і почали ведення агресивних воєнних дій проти України, шляхом вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України - Автономну Республіку Крим і м. Севастополь, Луганську та Донецьку області, здійснення тимчасової окупації вказаної території з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Під керівництвом та контролем невстановлених на цей час досудовим розслідуванням представників влади РФ, на території Донецької і Луганської

областей України у 2014 року створено терористичні організації «Донецька народна республіка» та «Луганська народна республіка».

Вказана терористична організація має: конкретних лідерів, які підтримують між собою тісні взаємозв'язки, чітку ієрархію та структуру, яка складається з політичного та силового блоків, керівники та учасники яких підпорядковуються лідерам організації, а також розподіл функцій між її учасниками, на яких покладені відповідні обов'язки згідно з єдиним планом спільних злочинних дій.

24.02.2023 всупереч зазначеним нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ Володимир Путін, а також інші невстановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, розв'язали агресивну війну та військовий конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів збройних сил РФ на територію України.

На виконання вищевказаного наказу, військовослужбовці збройних сил РФ, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили часткову окупацію території України, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Згідно з указом Президента України Володимира Зеленського № 64/2022 від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України, який в подальшому неодноразово продовжено, востаннє з 16.11.2023 строком на 90 діб.

Згідно з вимогами ст. 1 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» воєнний стан - це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню, військовим адміністраціям та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози, відсічі збройної агресії та забезпечення національної безпеки, усунення загрози небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень.

Після початку агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців збройних сил РФ було тимчасово взято під контроль Мелітопольський район та частину інших населених пунктів на території Запорізької області з державними органами, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, іншими

об'єктами, які на даний час контролюються та утримуються російськими військами.

З метою утримання адміністративно-політичного контролю на захопленій військовим шляхом території Запорізької області та реалізації всіх узурпованих владних повноважень 12.03.2022 представниками окупаційної адміністрації РФ всупереч законного порядку встановленого Конституцією України, Законами України «Про місцеві державні адміністрації», «Про місцеве самоврядування в Україні» та іншими діючими нормативно-правовими актами, на тимчасово окупованій території Запорізької області цілеспрямовано створено підпорядковану, керовану та фінансовану Російською Федерацією – так звану «Военно-гражданскую администрацию Запорожской области» (юридична та фактична адреса: Запорізька обл, Мелітопольський район, м. Мелітополь, пл. Перемоги, буд. 4), в структуру якої входять галузеві (функціональні) органи адміністрації Запорізької області.

Досудовим розслідуванням встановлено, що ч. 5 ст. 24 Федерального конституційного закону №7-ФКЗ від 04.10.2022 «О принятии в Российскую Федерацию Запорожской области и образовании в составе Российской Федерации нового субъекта – Запорожской области» передбачено створення та діяльність державної установи, яка виконуватиме функції з казначейського обслуговування виконання бюджетів бюджетної системи РФ у відповідності до бюджетного законодавства РФ.

В подальшому, наказом Федерального казначейства №287 від 06.10.2022 утворено т.зв. «Управление Федерального казначейства по Запорожской области», яке являється територіальним органом Федерального казначейства та здійснює обслуговування виконання бюджетів бюджетної системи РФ на тимчасово окупованій території Запорізької області.

Відповідно до ст. 2 «Кодекса законов о труде Российской Федерации», кожен має право на роботу, яку він вільно обирає чи на яку вільно погоджується, на право розпоряджатися своїми здібностями до роботи, обирати професію та рід занять. Відповідно до вказаного положення, примусова праця заборонена. Згідно зі ст. 18 цього ж кодексу, трудовий договір укладається в письмовій формі. Фактичним прийняттям на роботу вважається момент укладення трудового договору. Відповідно до ст. 56, Трудовий договір - це згода між роботодавцем та працівником, у відповідності до якого роботодавець зобов'язується надати працівнику роботу по обумовленій трудовій функції, забезпечити умови праці та в повному розмірі виплачувати працівнику заробітну плату, а працівник зобов'язується особисто виконувати визначену цією угодою трудову функцію в інтересах під управлінням та контролем. Крім цього, у ст. 68 даного кодексу зазначено, що роботодавець на підставі укладеного трудового договору видає наказ про прийом на роботу.

Так, у невстановлений досудовим розслідуванням час та місці (встановити не виявилось можливим), але не пізніше 01.07.2022 у громадянки України Шакуріної Людмили Леонідівни, 05.06.1975 р.н., обізнаної про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України, невизнання РФ поширення державного суверенітету України на тимчасово окупованій території, з мотивів непогодження з політикою чинної влади в Україні та підтримки входження

тимчасово окупованих територій України до складу Російської Федерації, виник умисел на завдання шкоди національним інтересам України, утвердження тимчасової окупації частини території України, становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та створених нею нелегітимних органів на тимчасово окупованій території Запорізької області.

З метою реалізації цього умислу, 01.07.2022 достовірно знаючи про вищевказані обставини, які є загальновідомим фактом, громадянка України Шакуріна Л.Л., перебуваючи на тимчасово окупованій території Запорізької області – м. Мелітополь Мелітопольського району Запорізької області, з метою завдання шкоди Україні, заручившись підтримкою представників окупаційної адміністрації держави-агресора на тимчасово-окупованій території, а саме т.зв. «Военно-гражданская администрация Запорожской области», діючи умисно, достовірно знаючи про нелегітимність таких органів та на виконання незаконного розпорядження голови т.зв. «Военно-гражданской администрации Запорожской области» «О назначении Руководителя Казначейства Военно-гражданской администрации Запорожской области» №10/з-к від 01.07.2022, Шакуріна Л.Л. добровільно зайняла посаду «и.о. Руководителя Казначейства Военно-гражданской администрации Запорожской области», яка пов'язана з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій.

З часу призначення на вказану посаду і по 06.10.2022 Шакуріна Л.Л. в межах своїх повноважень здійснювала керівництво діяльністю т.зв. «Казначейства Военно-гражданской администрации Запорожской области». З 07.10.2022 по теперішній час Шакуріна Л.Л. здійснює керівництво діяльністю т.зв. «Управление Федерального казначейства по Запорожской области» та займає посаду «в.и.о. Руководителя Управления Федерального казначейства по Запорожской области» у відповідності та у спосіб передбачений, зокрема «Уставом Федерального казенного учреждения «Центр по обеспечению деятельности Казначейства России», а саме: видає постанови т.зв. «Управления Федерального казначейства по Запорожской области» з питань, пов'язаних зі здійсненням окремих державних повноважень, передбачених «Уставом Федерального казенного учреждения «Центр по обеспечению деятельности Казначейства России», розпорядження т.зв. «Управление Федерального казначейства по Запорожской области» з питань організації роботи управління, забезпечує внесення пропозицій щодо формування державної політики у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів РФ, забезпечує реалізацію державної політики у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів та ін.

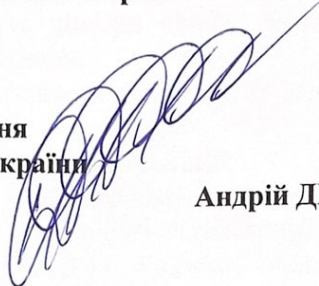
Добровільне зайняття вказаної посади є результатом вільного волевиявлення особи, що також підтверджується перебуванням Шакуріною Л.Л. на інших посадах у незаконних органах влади створених на тимчасово окупованій території Запорізької області з моменту фактичної окупації у 2022 році.

За таких обставин Шакуріна Л.Л. вчинила колабораційну діяльність – добровільно зайняла посаду «и.о. Руководителя Казначейства Военно-гражданской администрации Запорожской области» та посаду «в.и.о. Руководителя Управления Федерального казначейства по Запорожской области» пов'язану з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, у незаконному органі влади т.зв. «Казначейства Военно-

громадянської адміністрації Запорізької області» та «Управління Федерального казначейства по Запорізькій області» створених на тимчасово окупованій території Запорізької області, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора.

Таким чином, громадянка України Шакуріна Людмила Леонідівна, 05.06.1975 року народження, підозрюється у колабораційній діяльності - добровільному зайнятті посади пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 Кримінального кодексу України.

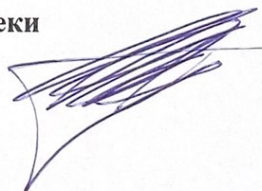
Слідчий 1 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
старший лейтенант юстиції

Андрій ДРИВИНСЬКИЙ

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор першого відділу
управління процесуального керівництва досудовим
розслідуванням та підтримання публічного
обвинувачення Департаменту нагляду
за додержанням законів органами безпеки
Офісу Генерального прокурора

Сергій ТРУШ

Права підозрюваного.

Підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

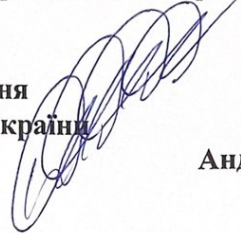
1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

**Слідчий 1 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
старший лейтенант юстиції**

Андрій ДРИВИНСЬКИЙ

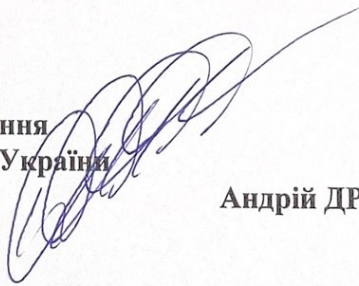
Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрювана _____ / _____ /

«__» год. «__» хвилин «__» травня 2023 року

Повідомлення про підозру вручив:

**Слідчий 1 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
старший лейтенант юстиції**

Андрій ДРИВИНСЬКИЙ